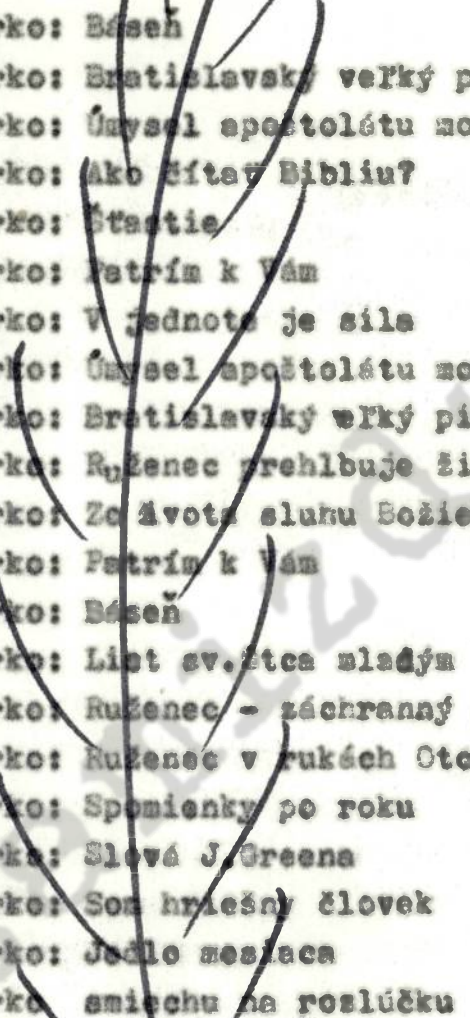

-
1. pierko: Básň
 2. pierko: Bratislavský veľký piatok
 3. pierko: Úmysel apoštolátu modlitby /september/
 4. pierko: Ako čítať Bibliu?
 5. pierko: Šťastie
 6. pierko: Patrím k Vám
 7. pierko: V jednotě je sila
 8. pierko: Úmysel apoštolátu modlitby /október/
 9. pierko: Bratislavský veľký piatok
 10. pierko: Ruženec prehĺbuje život viery
 11. pierko: Zo života sluhu Božieho P. Martina Středy
 12. pierko: Patrím k Vám
 13. pierko: Básň
 14. pierko: List sv. Otca mladým
 15. pierko: Ruženec - záchranný pás
 16. pierko: Ruženec v rukách Otcov
 17. pierko: Spomienky po roku
 18. pierko: Slová J. Greena
 19. pierko: Som hriešny človek
 20. pierko: Jedlo mesiaca
 21. pierko: smiechu na roslúčku

SEPT
1988

P

L

A'

T

O

K

OKT
1988

PRED TEBOU, PANE...

Byť tu, pred Tebou, Pane, to je všetko!
Zatvorit' oči svojho života,
zatvorit' oči svojej duše a ostať tichý,
nehybný, odovzdať sa Ti tak tichý ako si
sa Ty odovzdal mne!
Byť prítomný Tebe - Nekonečnému Prítomnému!

Pane, som pripravený nič necítiť,
nič nevidieť,
nič nepočuť,
oslobodený od každej myšlienky,
zbavený každej predstavy noci.

Tu som, taký prostý, taký jednoduchý
ako len môžem byť,
aby som Ťa stretol bez prekážok,
v mlčaní viery - pred Tebou, Pane.

Ale nie som sám, Pane - už nemôžem byť sám.

Som množstvo, Pane, lebo vo mne
prebývajú ľudia.

Stretol som ich, vnikli do mňa,
usadili sa tam,
trápili ma,
zmocnili sa ma,
pojedať ma

a ja som ich nechal, Pane, aby sa nasýtili
a oddýchli si.

Vediem ich ku Tebe. Keď sa Ti odovzdám,
odovzdám Ti ich.

Tu som ...

Tu sú ...

Perd Tebou,

P A N E I

Prípravy proti manifestácii vyvrcholili v piatok 25. marca. Hasiči mali pohotovosť prvého stupňa; do služby povolali aj dobrovoľných požiarnikov, ktorých uvoľnili na celý deň zo zamestnania. Takéto opatrenia Bratislava nezažila ani pri požiari v Slovnefte pred niekoľkými rokmi, hoci hrozila katastrofa nepredstaviteľných rozmerov. V centre mesta boli pripravené striekačky a vodné dišá. Domy okolo Hviezdoslavovho námestia obsadili príslušníci bezpečnosti. Všetchné brány, ktoré nikto nevedel opraviť, sa odrazu dali zamknúť. Hlavné predstavenie v Slovenskom národnom divadle sa nekonalo. Na námestí prevádzali pozemné práce muži v novučičkých montérkach, ktorí podľa všetkého ešte nikdy nedržali v ruke lopatu.

Hviezdoslavovo námestie bolo od rána zaplnené príslušníkmi bezpečnosti v uniformách i v civile. Prišli aj posily z iných miest. V okolitých uliciach stáli od obeda pripravené tzv. žlté antony. Bezpečnosť mala všade svojich ľudí: v polievacích autách, v sanitkách, v oknách národného divadla i hotela Carlton.

Tesne pred začiatkom manifestácie prechádzalo popri chodníkoch policajné auto so silným reflektorom zamieraným na ľudí a vedľa sedel muž s kamerou, ktorý ich snímal. Bolo vidno aj iných príslušníkov bezpečnosti, ako filmujú okná okolitých budov, či z nich niekto nefotografuje manifestáciu.

Už v ranných a predpoludňajších hodinách prichádzali do Bratislavy početné skupiny mladých ľudí, najmä od Trnavy, Serade, Nových Zámkov, Nitry a Trenčína, a menšie skupiny z Kysúc, Oravy a Spiša, ba aj z Košíc. Počítali totiž s možnými problémami v doprave v neskorších hodinách. Títo a všetci ostatní, ktorí sa napriek všetkému rozhodli pre účasť na manifestácii, sa mali stať svedkami, prípadne obeťami nevidenej brutality.

Okolo 16.00 začali Hviezdoslavovo námestie obchádzať polievacie a čistiace autá. Už od 17.45 odstrekovali silným prúdom vody ľudí zhromaždených na chodníkoch, hoci pršalo. Presne o 18.00 ľudia prešli do stredu námestia a zapálili sviečky. Spontánne zaspievali štátnu a po nej pápežskú hymnu a začali sa modliť ruženec. Na námestí bolo asi 2 000 ľudí, ďalšie tisíce, ktorým bezpečnosť zatarasila cestu, stáli so sviečkami v okolitých uliciach, zablokovaných autami. Celkový počet účastníkov sa odhaduje na najzlenej 15 000. Boli tam mladí i starí, muži i ženy a deti, zdraví i chorí - napr. jeden chlapec s drevenými nohami. - dokonca i matky s kočkami.

Prišli tiež skupiny z cirkvi bratskej, evanjelickej a adventistí. Viacerí účastníci potvrdili aj prítomnosť ateistov so sviečkami.

Z ampliónov sa ozval hlas a menom národného výberu oznamoval zákaz manifestácie a vyzýval účastníkov, aby sa rozišli. Nik sa ani nepohol.

Asi o 18.10 vošli do modliaceho sa davu so zavýjaním sirén policajné autá, aby ho rozhnali. To bol signál pre desiatky najatých provokatérov, ktorí sa neútočili, usilovali sa ich zastaviť, rozbiť ich okná. Veriaci nsproti tomu stáli pokojne so sviečkami v rukách a uhýbali sa autám, ktoré nebrali ohľad na nikoho, ani na staré ženy, ani na matky s kočkami, narážajúc do nich. Autá rozohnali stred námestia a zastali uprostred ľudí s horiacimi sviečkami.

Na pokyn z vysielaciek sirény zatíchli a hlas v amplióne znova vyzýval účastníkov manifestácie, aby sa rozišli. Keď že sa opäť nikto nepohol z miesta, z aut narez vyskočili príslušníci bezpečnosti, rozbehli sa medzi ľuďmi a začali ich mlátiť obuškami a päsťami. Provokatéri sa pridali k nim. Nešetrili nikoho, ani starých, ani invalidov. Bolo vidno mnoho ranených a krvácajúcich, napr. jeden asi 40 ročný muž ležal nevládne na dlažbe v kaluži krvi. Bezpečáci ho preskočili a bili ďalších. Medzitým autá silnou rýchlosťou stále roznášali dav,

usilujú sa zatlačiť ho čím ďalej od stredu námestia.

Približne o 18.20 nastúpilo asi 150-200 príslušníkov špeciálnych policajných jednotiek s prilbami, štítmi a psami. Surovo bili obuškami, kobe zasiahli. Veriaci napriek väčšej brutálnosti nestratili dôstojnosť a kontrolu. Na ich tvárach sa zračilo odhodlanie nepodľahnúť surovej polícii. Modlitby im dodávali silu v snáhaní úderov.

Príslušníci bezpečnosti používali na jednotlivcov aj ručné bombičky so slzotvorným plynom; vstrekovali im ho do tváre. Postihnutí slzili ešte tri hodiny po zásahu.

/Pokračovanie v budúcom čísle/

+ + + + +

ČNYSEL APOŠTOLÁTU MODLITBY

Za nezamestnaných, ktorí nemôžu nájsť prácu.

Aby príprava na oslavy pätnásteho výročia evanjelizácie Latinskej Ameriky priniesla so sebou stále rastúci misionársky zápal.

Srdce Ježišovo, sprevádzaj svojím požehnaním kazateľov, spovedníkov a duchovných radcov.

+ + + + +

AKO ČÍTAŤ BIBLIU?

- 1/ Hľadajte Hospodina, dokiaľ ho možno nájsť! Izaiáš 55,6
- 2/ Poslúchnem, čo hovorí silný Boh. Žalm 85,9
- 3/ A ňe vám hovorím vstávejúe skoro za rána. Jer. 35,14
- 4/ Ja Hospodin som to hovoril a učiním to. Ez. 17,24
- 5/ Celú svoju slávu prevediem pred tebou a vyslovím pred tebou svoje meno: Hospodin. II.Moj. 33,19

Ak berieš do ruky bibliu, myslí na te, že tu hovorí Boh preto, aby si ho mohol hľadať a nájsť. Chce hovoriť priamo k tebe, do tvojej situácie poslúchni, čo hovorí silný Boh.

Čo mi hovorí?

Je dobré, ak poznáš obsah biblie, ak ju poznáš z hľadiska historického, filozofického, mravného, teologického a snáď aj z hľadiska kritiky /má človek právo kritizovať a súdiť Boha?/, ale povedal Boh niečo Tebe? Do Tvojej situácie? Inak to všetko ostatné nemá význam, nepočuješ ho a nestretnáš sa s ním. Ak nehovorí On k tebe a ty k Nemu, nemáš s ním osobný kontakt a obecnosť a nepoznal si ho, Kto ho nepozná, nemôže o ňom svedčiť, učiť, ani k tomu nemá právo.

To, čo zasľúbil, učiní i tebe, ale ak neposlúchneš, uskutoční i v tebe svoje slovo súdu, ktorým ťa varoval, aby si nezostal v neprávosti.

On chce, aby si bol šťastný, je tvojím priateľom, teraz je pred tvojou tvárou a chce s tebou hovoriť. Je to nádherné, že môžeš počuť jeho hlas a jemu odpovedať a povedať mu o svojich problémoch.

+ + + + +

Š T A S T I E

Čo je šťastie?
Veľký otáznik? Nie!
Veď ono práve v tebe rastie!
Šťastie je všimnúť si tých, ktorých nevášima si nik.

Šťastie je žiť pre druhých,
šťastie je pomôcť im, keď strácajú dych.
Šťastie nie je priveľa poznať,
šťastie znamená dobré rozdať,
šťastie je vyjať čistý spomedzi zlých.

Šťastie je správne konať,
šťastie je odvahu dodať tým, čo ju stratili.
Šťastie je to pravé zistiť,
šťastie je špinavé očistiť.

Šťastie to nie je chodiť s pekným chlapcom,
to nie je chcieť a brať všetko drahé lacno.
Šťastie je urobiť sa s bratom,
to nie je na lásku sa hrať.
Šťastie je porozumieť bláznom
a s nimi maličkými sa stať.
Šťastie je byť nepoznánym darcom,
šťastie je v pravej chvíli udržať na zvon,
šťastie znamená obdivovať šperky ze skla.

Šťastie je zachovať si vnútro, svoju tvár,
tam kde všetko má predpísané rozmery
a normou upravený tvar.
Šťastie je rozviesť sa zlom pracovných pomery.
Šťastie je svojou "ja" ísť na kar.

Šťastie je pravdu láskou dokázať.
Šťastie znamená stať vzadu
a nechať iným predchádzať.
Šťastie je aj iným svedčať
a predsa neplekať.
Šťastie je nevyvesiť svoje trable na plagat.

Šťastie je zakryť arzutoš,
keď sa sám trépiš
a všetkého máš dost.

Šťastie to nie je smiať sa z vtípov,
šťastie to nie je výhra z tipov.
Šťastie to nie je vyjsť z bitky bez siniek,
keď bránil si sa dýkou.
Šťastie je odporovať sile zvykov.

Šťastie je radosť,
ktorú sme spôsobili iným,
šťastie je nezostávať vinným,
šťastie, to nie je hrba vláh,
šťastie je naplnený život,
ktorý nás v láske vental sám Boh.

Maturantka Hanka

P A T R I K K V Á N

Sergej Lakov bol štikom námornickej školy a predsedom jednej z najväčších komсомolských organizácií na Sibíri.

Bol na čele študentov, ktorých si najala polícia tajná, aby prepádali tajné náboženské zhromaždenia veriacich. Pri takých prepádoch trhali kresťanov z rúk Písna sv. i rukou písané náboženské knihy a spevníky, bili ich obuškami a pálili zhabaný náboženský materiál.

Raz, keď hádzali do pece náboženské knihy, Sergej si strčil do vrecka rukou písané Eванgelium podľa Lukáša. Dočítal sa v ňom o márnotrútnom synovi a zaoenil sa ho pritom úžas nad láskou otca k synovi. Čosi mu vnútri otriaslo. Ešte viac mu otriaslo, keď staranka, na ktorú už dvíhal obušok, takto sa zaň modlíla: "Ó, Pane, zachráň tohto mladého človeka!" Sergej nechal padnúť obušok a nikdy viac sa nezúčastňoval na protináboženských prapftech. Videl, že tak

prenasledujú nevinných ľudí len preto, že veria v niečo, čo im nevedel dať marxizmus.

Sergej sa napokon rozhodol ujsť z vlasti. O svojom úteku vyrozprával riaditeľovi časopisu Guide Post toto: "V námorníckej škole som sa po čase stal poručíkom. Ako taký som sa dostal na šest mesiacov na prax ako rádiooperátor na rybárskej lodi. 6 mesiacov sme lovili ryby v Tichom oceáne od Beringovho mora až po Havajské ostrovy a Kaliforniu. Raz v noci som sa celkom vážne rozhodol, že z lode ujdem. Plávali sme práve pozdĺž Kanady, keď sa rozsvetila hrozná búrka a ohrozovala na šesť lode. Kanadčania nám dovolili uchýliť sa do chráneného zálivu, neďaleko ostrova Kráľovnej Šarloty.
/Pokračovanie v budúcom čísle/

+ + + + +

Boh žiada od každého iba jedno: snažiť sa smerovať k dobru, keďže tam, kde sa nachádzame. /Gratry/

+ + + + +

V JEDNOTE JE SILA!

Často počujeme výrok: V jednote je sila. Používame ho napr. ak chceme niečo získať, či dosiahnuť: Ak všetci nebudeme písať, nedostaneme päťky a podobné ďalšie príklady.

Ak sa pozrieme na štúrovských básnikov, oni tiež propagovali hlavne jednotu. Vyzývali ľud, aby sa zjednotil a tak niečo dosiahne, aby sa zjednotil a vzdúrili a podobné výzvy.

Mo aj pre nás kresťanov platí, že v jednote je sila. Či nie? Vieme, že v akej situácii sme my kresťania na Slovensku. "Môžeme" síce "verejne" chodiť do kostola, ale dnešnému opravdivému kresťanovi to nestačí. Nám nestačí zájsť si do kostola, zúčastniť sa omše, prípadne zastaviť sa v kostole na krátku modlitbu. My chceme svoju vieru žiť!

Začal ďalší školský rok, ďalších 10 mesiacov pôsobenia medzi známymi či ešte menej známymi spolužiakmi. Po dovolenkách sa odýchnutí zrx opäť stretávajú pracujúci. Prečo 10 mesiacov pôsobenia? Nielen 10 mesiacov, ale celý život máme pôsobiť ako Kristovi učeníci. No a na 10 mesiacov nás Pán poslal apoštolovať medzi spolužiakov. A o čo je to apoštolovanie radostnejšie aj to dokonca ľahšie ide, keď sme v škole visceri či v triede, ktorých spája tá istá viera, ten istý cieľ! A preto musíme byť jednotní. Nie v tom, že budeme nosiť všetci zelené ponožky, alebo žlté košele, ale v tom, že sa všetci dojedného budeme snažiť žiť podľa najcennejšej knihy: Písma sv. A aké by to bolo užasné, keby sa "svoji" /t.j. z jedného "ústavu"/ vedeli každý deň stretnúť a spoločne si dodať silu a spoločne prosit o jednotu, silu.

Teraz sa napadá jedna príhoda, ktorú mi rozprávali bývalí študenti nášho "ústavu". Tiež mali taký dobrý zvyk stretávať sa a spoločne sa pomodliť a urobiť si takú menšiu meditáciu. Ako to už býva; študenti - lacná pracovná sila; začali chodiť na brigády. Počas prestávky sa zišli, postavili sa do kruhu a začali akési rozjívanie. Tu k nim prišiel profesor a so smiechom sa pýta: "Čo vy tu meditujete?" Ani nevedá, že "trafil presne do čierneho".

Takže hor sa do apoštolovania! Rozbehajte sa hneď na začiatku. V časoch nešťarov, či prekážok sa nebojme, veď Máriain plášť je dost veľký, aby sme sa mohli "vrhnúť pod jej ochranný plášť"!

Na 2. ešte čosi: Hneď 2. mesiace školy - október máme šancu každý deň sa všetci spolu stretnúť pri ruženci. Takže dovidenia pri Kráľovnej ruženci!

P.S. Veľmi sa tešíme na vaše príspevky o skúsenostiach spoločného apoštolovania.

+ + + + +

Musíme sa spasiť spolu. Musíme prísť k Bohu spoločne. Nesmieme k nemu prísť jedni bez druhých. Musíme vstúpiť spoločne do domu nášho spoločného Otca. /Peguy/

+ + + + +

ŮMYSLE APOŠTOLÁTU MODLITBY /október/

Ze tých, čo vyučujú, aby sa dali viesť Duchom Svätým.

Ze Pápežské dielo šírenia viery.

Srdce Ježišovo, posilňuj misionárov a požehňavaj ich apoštolát.

+ + + + +

BRATISLAVSKÝ VEĽKÝ PIATOK

Tesne pred pol siedmou operovalo v priateľstve pred národným divadlom večné delo. Silným prúdom vody zrážalo ľudí na zem. Staré ženy padali ako poďtaté. Účastníci zhromaždenia sa navzájom povzbudzovali pohľadom na hodinky: "Ešte dve minúty!" O pol siedmej odchádzali v menších a väčších skupenách za spevu náboženských piesní napr. "Kľuč Bohu verná" s refrénom "Len sme vo vpred, ásch vidí svet..."

V niektorých bočných uliciach si ľudia o 18.30 podávali ruky so slovami: "Vydržali sme."

Príslušníci bezpečnosti však ešte nepokladali akciu za skončenú. Autami narážali do odehádzajúcich skupín, naháňali ich aj po chodníkoch. Bili a brali ľudí aj vo vzdialenejšom okolí Hviezdoslavovho námestia, hoci nemali so zhromaždením nič spoločné, ako aj tých, čo bývajú v centre a náhodou stáli pred vlastným domom. Šarvátky, ktoré sa vyskytli, nesúviseli s manifestáciou. Tása skončila presne podľa programu o 18.30.

Ešte v neskorých nočných hodinách príslušníci bezpečnosti zastavovali a kontrolovali autá. Podľa svorných tvrdení účastníkov manifestácie boli podnapití. Keďže v službe majú prísny zákaz požívania alkoholu, usudzuje sa, že v piatok dostali výslovné povolenie nadriadených, aby si "došli guráž". Viacerí príslušníci resp. ich príbuzní potvrdili, že boli v službe dva dni v kuse.

Hoci počas manifestácie nestálo na Hviezdoslavovom námestí ani jedno vozidlo záchranej služby, v nemocniciach čakalo v pohotovosti asi 50 sanitiek. Mnohé z nich boli potom nasadené. Keďže centrum bolo zablokované, mali problém dostať sa k zraneným. Na oddeleniach nemocníc celý večer čakali príslušníci bezpečnosti, aby mohli zisťovať totožnosť privezených ranených. Väčšina účastníkov, ktorí utrpeli ľahšie zranenia, odmietla dať sa odvieť do nemocnice - veriac, že každé ošetrenie sa eviduje. Do nemocnice na Bezručovej ulici dopravili po manifestácii najmenej šesť ťažko ranených.
/Pokračovanie v budúcom čísle/

+ + + + +

RUŽENEC PREHLBUJE ŽIVOT VIERY

Ruženeová modlitba je snaha
o preinutie vyznania viery do srdca.

Ak sa ho chceš dobre pomodliť,
najprv vezmi ruženec do ruky.
Hraj sa s ním.
Nechaj perly prekízať pomedzi prsty.
Máš niečo, čo môžeš podržať v ruke.
To je naladenie.

A teraz sa začni modliť.
Čo? No predsa ruženec.
Najkrajšiu modlitbu po sv. omši.
Nechaj sa niesť melódiou dôverných modlitieb.
A počas nich rozmýšľaj.
Ježiš vstupuje do tvojich myšlienok a problémov.
On ide s tebou - a ty - ty ideš s ním.

Dnes budeš opakovať známu vetu:
Ktorý nám Ducha Svätého zoslal.
Kto nám ho zoslal?
Odpoveď: Ten, ktorý nás má vyučiť každej pravde.
Komu ho zoslal?
Odpoveď hovorí: n á m - teda tebe i mne, jemu i jej,
tak ako apoštolom, tak aj ľuďom 20. storočia.

Apoštolov Duch Svätý osvietil, posilnil a posvätil -
v desiatku hľadaj, čo potrebuješ ty:
silu?
svetlo?
posvätenie?
alebo všetko dokopy?

Hovor Zdravasy a roznyšTej!
Lebo isto chceš,
aby rástla tvoja viera
a aby Kristus prebýval vierou v tvojom srdci.

+ + + + +

Zo života sluhu Božieho P. Martina Středy

Miluj mále vecí a vecí prosté a nájdeš veľkú radosť.
Práca, ktoré nezakú s tvojím zamestnaním nič spoločného sa
nezaobera, zanechaj zbytočné písania a obmedz dlhé rozprávania
a nájdeš veľa času pre duchovné veci.
Uskroňuj sa s časom tak, ako šetriš s peniazmi.
Keď niekto druhý robí chyby, neďaj sa tým ziasť, nepohoršuj sa,
poľutuj ho. Keď te nemožeš napraviť, považuj, ako by si to urobil
čo najmiernejšie, a uvaž dobre, či nie je lepšie nechať teraz menšie
zlo, ak sa dá predpokladať, že z toho bude v budúcnosti väčšie dobro.
Keď nevieš bližšieho napraviť, poruč ho Pánu Bohu, ktorý bol urazený
a predsa to znáša.
Nikoho nezatrcaj prv, než ho vypočuješ!
Netráp sa predčasne starosťami o to, čo budeš máne dost zlého z toho,
čo nám prináša dnešok, ak máš niečo urobiť, urči si hodinu, kedy o
tom budeš uvažovať, ale zvyšok dňa sa tým netráp, zachovaj si slobod-
ného ducha, aby si mohol hovoriť s Bohom.
Nemáhaj sa do podrobností, keď je práca zverená tvojím podriadeným.
Keď sa na teba hrnie mnoho neodkladnej práce, nestrcaj duševnú
jasnosť a silu. Práca si usporiadaj! Začni od tých najdôležitejších
a potom sa dej do ostatných.
Keď ťa veľmi nevhodne vyrušujú, neboj sa povedať, aby prišli druhý
raz!
I keď cítiš, pokušenie, keď vidíš, ako si nedokonalý a ako sa do-
púšťaš aj väčších chýb, predsa sa snaž, aby si našiel duchovný pokoj.
Nestežuj si veľmi na trápenie, ale hľad sa prispôbiť Božej vôli.

Nauč sa spoznať sám seba tak, aby si sám na seba nikdy neza-
budol a tak sa o seba staraj, aby si sám seba nestretil. Hľaď,
aby si išiel stále po ceste ku spásu, aby si si ducha sverš-
koval a konaj všetko vo svetle Božom!

+ + + + +

P A T R Í M K V Á N

Bolo to v piatok 3. 9. 1971. Večer o trištvrte na desiat som
as ukraďomky vytratil na palubu a hodil som sa do čiernych vln.
Búrka bola hrozná. Vlny dosahovali výšku až dvojposchodových domov.
Voda bola studená ako ľad. Snažil som sa čím ďalej odplávať od
našej lode, aby ma nezbadali a nezačali prenasledovať. Šaty a
hlavne čizmy mi hrozne prekážali pri plávaní. Nožom, ktorý som
mal uviazaný na zápästí som musel prerexať čizmy, ťažký pulóver
a iné čiasťky odevu. Dalo sa to robiť iba tak, že som sa nadýchol,
ponoril pod vodu, chvíľočku som rezal a už som sa aj musel vynoriť
a nabráť vzduch. "Začal som kompas. Pre hmlu a dážď som videl
iba na 2m a ľahko som mohol stratiť orientáciu. To čase som
pozrel na hodinky. Už 3 hodiny som sa tak boril, že už mohla
byť čase. Prudký vietor roztrhol ma okamih lík. Tu som zbadal
čosi ako kúsok zeme. Vravil som si: Pokážal si to, Sergej! Pustil
som sa plávať tým smerom. Hmla sa opäť na okamih roztrhla a ja
celý zúfalý som zvolal: To nie je pravda, to nie je pravda! Ale
bola to pravda. Onen domnelý kúsok zeme, to bola loď, z ktorej
som utiekol. Po troch hodinách tvrdeho plávania som bol opäť
pri nej." Pod zebazáchnovy bojoval však v Sergejovi zúfalo o
záchranu. "Bol som vyčerpaný a prerušený. Svetlá lode ma volali,
aby som kričal o pomoc, aby som povedal, že ma zmieta búrka do
mora, vytiahli by ma, dali by sa mi najesť, zavinuli by ma do
teplých prikrývok. Rozhodol som sa však radšej utonúť, než sa
vrátiť do starých kořej. Začal som premýšľať. Celý život som
žil sám, bez rodičov. Ešte i zomrieť sám som stratený v tomto
rozbesnenom oceáne? Plával som kolom-dokola a vravel som si:
Sergej, je koniec. Neostáva ti iné ako zomrieť. Vychovali ma tak,,
že sa mojimi bohmi stali Marx, Engels a Lenin. Tri razy v
živote som kľačal v Moskve na Červenom námestí pred Leninom,
zabalamovanou mrtvolou a vrúčne som sa k nemu modlil. Bol
mojim bohom a učiteľom. Teraz však v posledných životných okamí-
hoch moja duša sa odrazu obrátila k Bohu, ktorého som nepoznal.
Skoro inštinktívne som sa začal modliť: Ó, Bože, nikdy som nebol
na tejto zemi šťastný. I keď teraz zomriem, vezmi si moju dušu
k sebe. Azda tam máš kúsok šťastia i pre ma. Neprosím o to,
aby si zachránil moje telo. Keď moje telo klesne do mora,
prijmi moju dušu k sebe. Prestal som plávať a bojovať o záchranu.
Je všetkému koniec - povedal som si. Už len zaspať naveky.
/Pokračovanie v budúcom čísle/

SMRTEĽNÁ ÚZKOSŤ : PANE, SOM ZNIČENÝ !

Pane, som znechutený. Dnes večer som zničený.

Zlo je strašné, je ohavné,
je špinavé.

Chodil som v špine, brodil som sa v špine,
topil som sa v špine.

Svet je špina.

Cítim sa, ako by som sa musel umyť,
umyť si ruky, oči, telo, srdce, dušu,
všetko, Pane.

Neodvažujem sa ísť ďalej, Pane.

Neodvažujem sa už na seba pohliadnuť.

Prečo si mi to ukázal, prečo si ma to naučil?

UŽ nikdy nebudem môcť na to zabudnúť!

Akým starým sa cítim dnes večer! Starším
než moja tvár, ktorá klame, Za niekoľko
hodín som ostarel o niekoľko rokov.

Odpusť, Pane, ešte som to nepoznal.

Odpusť, Pane, ešte to nepoznajú. Šťastní
ľudia to nepoznajú. Ľudia bez hriechu
to nepoznajú. Čistí, nevinní ľudia
to nepoznajú, nikdy o tom nebudú
mať tušenia.

Aké je to ohyzdné, Pane!

Tá fotografia veľkého mladíka, tá predo mnou,
ma ruší, jeho úsmev a čistota ma poburujú.
Závidím mu jeho nevinnosť a zazlievam mu
jeho pokoj. Hľadím na jeho úsmev a bolí ma to.
Túžim po jeho nedotknutej čistote a predsa
ma zraňuje.

Pane, ako je možné ~~uzzza~~ poznať a predsa ostat
čistým?

Ako možno dôjsť k poznaniu a zachovať si pokoj?
Ako je možné znášať nekonečný smútok hriechu
a v hĺbke srdca uchovať si Tvoju radosť?

Dieťa moje, toto zlo na svojej ceste musíš
prijat', musíš ho až do konca trpieť.
Nezastavuj sa, keď ideš okolo, ale ho chyt'.
Preto som ťa na túto cestu poslal.
Zlo ťa ničí, nemôžeš ďalej, padáš od odporu
v noci a osamelosti.

Poznám to, dieťa moje.
Zažil som to, dieťa moje.
Bola to smrteľná úzkosť.
Ale človek tým musí prejsť, lebo poriadok
môjho vykúpenia to vyžaduje.
Lebo pred zmŕtvychvstaním musíme zomrieť -
pred smrťou musíme trpieť -
pred utrpením musíme prežiť smrteľnú
úzkosť.

Neutekaj pred zlom.
Naopak - buď pripravený a chyt' ho!
Čím je zlo odpornejšie, čím je ťažšie,
tým skôr ho musí človek zachytiť.

A t r p -
a z o m r i .

RADOSŤ PRÍDE POTOM.

LIST SV. OTCA MLADÝM

Apoštol píše: "Premohli ste Zlého." Tak je to! Treba vždy ísť na koreň zla a hriechu v dejinách ľudstva a vesmíru, tak ako Kristus prenikol k tomuto koreňu vo svojom veľkonočnom tajomstve kríža a zmŕtvychvstania. Netreba sa báť nazvať pravým menom prvého pôvodcu zla: zlého ducha. Jeho taktikou, ktorú použil a používa, je neukazovať sa, aby zlo, ktoré naočkoval^{už} od začiatku, sa rozvíjalo prostredníctvom človeka, prostredníctvom systémov a vzťahov medzi ľuďmi, triedami a národmi... aby sa tak toto zlo čoraz viac stávalo "štrukturálnym" hriechom a čoraz menej sa dalo stotožňovať s "osobným" hriechom. Slovom, aby sa človek v istom zmysle cítil oslobodený "od hriechu", ale aby sa zároveň do neho stále hlbšie ponáral.

Apoštol tvrdí: "Mladíci ste silní", len treba, aby "zostávalo vox vás Božie slovo". Vtedy ste silní a budete môcť preniknúť až ku skrytým mechanizmom zla, k jeho koreňom. Tak sa vám postupne podarí premeniť svet, pretvoriť ho, urobiť ho ľudskejším, bratskejším a zároveň stále viac Božím. Nemožno totiž svet odlúčiť od Boha a postaviť ho v ľudskom srdci proti Bohu. Ani človeka nemožno odlúčiť od Boha a postaviť ho proti Bohu. To by bolo proti prirodzenosti sveta i človeka. Proti vnútornej pravde, ktorá tvorí celú skutočnosť. Lebo ľudské srdce je nespokojné, kým nespočinie v Bohu. Tieto slová veľkého Augustína nikdy nestrácajú na aktuálnosti.⁸⁵

Záverčné posolstvo.

16. Mladí priatelia, do vašich rúk vkladám tento list. Je akoby pokračovaním Kristovho rozhovoru s mladíkom v evanjeliu a vyvíera zo svedectva apoštolov a prvých kresťanských generácií. Odovzdávam vám tento list v medzinárodnom roku mládeže, keď sa blížime ku koncu druhého tisícročia. Odovzdávam vám ho v roku, na ktorý pripadá dvadsiate výročie ukončenia druhého Vatikánskeho koncilu. Koncil nazval mládež "nádejou Cirkvi"⁸⁶ a vtedajším mladým ľuďom a vôbec mladým ľuďom všetkých čias - tak isto ako aj dnešným - adresoval svoje posledné posolstvo v ktorom sa opisuje Cirkev ako opravdivá mladosť sveta, ako tá, ktorá "vlastní práve to, čo tvorí silu a príťažlivosť mladých ľudí: schopnosť tešiť sa z toho, čo sa začína, nezištne sa darovať, obetovať sa a vždy znova sa vydávať na cestu za novými objavmi."⁸⁷

Odvzdávam vám tento list na kvetnú nedeľu, v deň, keď sa mi naskytuje možnosť stretnúť sa s mnohými z vás ako pútnikmi tu v Ríme na námestí sv. Petra. Práve v tento deň sa rímsky biskup modlí s vami za všetkých mladých ľudí na celom svete, za každého a za každú z vás. Modlime sa v spoločenstve Cirkvi, aby ste - - vzhľadom na ťažké časy v ktorých žijeme - boli "stále pripravení obhájiť sa pred každým, kto vás vyzýva zdôvodniť nádej, ktorá vo vás je." Áno, práve vy, lebo od vás závisí budúcnosť, od vás závisí koniec tohto tisícročia a začiatok nového. Nezostaňte teda nečinní. Preberte zodpovednosť vo všetkých oblastiach, ktoré sú vám prístupné v súčasnom svete. Na tento úmysel sa budú modliť s vami aj biskupi a kňazi na rôznych miestach sveta.

Keď sa takto modlíme vo veľkom spoločenstve mladých celej Cirkvi a všetkých cirkví, máme pred očami Máriu, ktorá sprevádzala Krista na začiatku jeho poslania medzi ľuďmi. Je to Mária z Kány Galilejskej, ktorá sa prihovára za mladých ľudí, za novomanželov, keď sa na svadobnej hostine minulo víno pre hostí. Vtedy sa Kristova matka obrátila na poslucháčov pri hostine slovami: "Urobte všetko, čo vám povie!"⁸⁸ On, Kristus! Opakujem tieto slová Matky Božej a obraciam sa s nimi na každú a každú z vás: "Urobte všetko, čo vám Kristus povie!"

A žehnám vás v mene najsvätejšej Trojice. Amen.
Dané v Ríme pri sv. Petrovi 31. marca, na Kvetnú nedeľu, čiže na nedeľu utrpenia Pána v roku 1985, v siedmom roku pontifikátu.

Ján Pavol II.

RUŽENEC - ZÁCHRANNÝ PÁB

Ľudia, ktorí namáhavo lúštite radostné i bolestné tajomstvá svojho života, vložte pri ruženci prsty do Ježišových a Matkiných rúk a radosti a ľahšie pochopíte a prijmete bolesti a radosti svojej. Nechcem Bohu podávať krasorečnícke frázy miesto lásky. Preto mi stačí aj tá jednoduchá a stará modlitba "Zdravas, Mária." Jednoduchá a veľobná ako stará katedrála, z ktorej vane prvá a teda najkrajšia láska kresťanstva. Krajší pozdrav už asi nevymyslím. Veď ho vymyslelo nebo. Päťdesiat Zdravasov - aké jednotvárne opakovanie! To by som musel zaplierať venu, že je uvitý so saných ruží a náhrdelníku, že je zo saných perál. Každý Zdravas môže byť šiarivenou perlou, každý dešiatok vonjavou ružou, z ktorej dýcha živá ľudská myšlienka a cit. Učme sa objavovať v Božích tajomstvách tajomstvo života. Každ drším v rukách ruženec, možno v nich drším svoju spásu. A keď iné prostriedky stratili už asda svoju účinnosť, možno nám ešte účinnosť zasiahnem dočasného a večného osudu svojich najdrahších. Tak si počte všetci natrhať ruží...

RUŽENEC V RUKÁCH OTCOV

"Ruženec je strom života, čo kriasi mŕtvych, uzdravuje chorých a udržiava pri sile zdravých." /Mikuláš IV./

"Ruženec je nebeský prostriedok, ktorý vŕchaluje od nás spravodlivý Boží hnev." /Gregor III./

"Zasluhou modlitby sv. ruženca dostáva kresťanský ľud každý deň nesmierne dobrodenia." /Urban V./

"Ruženec je poklad všetkých milostí." /Pavel VI./

"Ruženec je najúčinnnejší prostriedok, ktorým možno prenášať hriech a nadobudnúť milosť Božiu." /Gregor XIV./

"Ruženec je najlepŕi liek proti chybám a náruživostiam." /Benedikt XII./

"Ruženec je najlepŕim prostriedkom na doziachnutie dvojakého dobra: dobre sa modliť a správne žiť." /Pius V./

"Zo všetkých modlitieb ruženec je najkrajšia modlitba. Ak chcete, aby vo vašich rodinách panoval pokoj, modlite sa v rodine ruženec." /Pius X./

"Otcovia a matky, ak chcete dať svojim deťom dobrý príklad, zhromaždite rodinu po domnej prántjpred obracom nebeskej Matky a modlite sa ruženec.

Ak budem mať armádu, čo sa modlí ruženec, obrátim celý svet." /Pius XI./

"Ruženec je súhrnom celého evanjelia. Máme nádej, že ruženec nás môže vyliečiť z každého zla našich dní.. Táto modlitba bude pre Cirkev ako Dávidov praň, bude nám veď dieť chrabro ŕaliť všetkým pekelným nepriateľom." /Pius XII./

S P O M I E N K Y P O R O K U

Milí mladí priatelia!

Ako všetci iste viete, v septembri minulého roku som sa dostala za hranice našej vlasti. Nie na východ, ale na západ. Cestovala som do Talianska cez Rakúsko na 21 dní. Tým, že som sa dostala von iste bola i zásluha všetkých, ktorí mi buď organizačnými radami alebo duchovnou posilou t.j. modlitbami pomáhali, aby som sama šodišla do krajiny, ktorej reč neovládam a ani žiadny svetový jazyk. Chcem všetkým i teraz po roku povedať: "Srdečné Pán Boh zaplat!"

Chcem sa ospravedlniť, že sa teraz píšem do "Plátku", nášho časopisu. Iste je to i moja pohodlnosť, že som sa ekör nazvala. Prepáčte mi to! Myslím však, že ani po roku som na nič nezabudla. Pri svetle svičky začínajú moje spomienky.

Je dňa 10.9. 1957 večer. Som pobalená do veľkého ruksaku a jednej tašky. Ráno vyražam na svoju cestu do Talianska. Som napätá. Človekom lomcujú rôzne pocity. Strach a radosťou. Lúčim sa s priateľmi. Nehanbím sa ani za slzy.

Ráno 11.9. 1957 o 6.30 hod odchod autobusom z Bratislavy. Autobus luxusný. Sme v ňom asi 15. Väčšina Japoncov, ktorí z Viedne letia do Tokia. O 7.10 hod zastavím pri rampe. Prekontrolujú nás vycestovacie pasy a doložky. Vojaci prekontrolujú autobus a púšťajú nás do hraničného pásma. Asi o 10 min. sme na colnici. Jeden colník potbieral pasy a colnícke colné prehlásenia. Troch si vybrala na colnú kontrolu. Ostatní sme si mali zobrať batohinu a vystúpiť z autobusu. Nič nám nepozreli, iba sa pýtali, či máme zapísané valuty. Stáli sme tam asi 30 minút. Prišli i tí, čo boli na osobnej prehliadke, rozdali nám pasy a prešli sme do Rakúska. Tam bol na colnici iba jeden colník. Orazil nám pasy a pokračovali sme v ceste do Viedne.

Prišli sme do prvej rakúskej dediny. Prvé, čo padlo človeku do oša bola veľká čistota, upravené zbračky. Váde plno kvetov. Okná plná muškátov. Polia upravené, bez jednej burinky. Úky zelené, zavlažované. Ideme po autostráde a vchádzame na Viedenské letisko. Je obrovské. Parkovisko má poschodové. Strašne veľa áut, ale škoda ani jedna.

Vchádzame do Viedne. Pred nami je veľká továrň na spracovanie ropy. Z komínov nie je vidieť vôbec vystupovať dym. Majú namontované čistiacie zariadenia do komínov. Nie jak u nás. Stačí sa pozrieť na komín Elektrosvitu alebo Sigay. Hneď vedľa tovarne je zbraďníctvo. Majú nasadené kapustu. Krásne sčravé hlavy

keпустy. Vôbec nežltnu. Nie ako pri Slovnafte. Tam ani tráva nerastie.

Prichádzame na autobusové nástupište. Nikto sa nečká. Rozhodla som sa, že budem čakať do 9.00 hod. Ak nikto nepríde, tak budem volať Bobovýs. O 8.45 hod prišla teta a išli sme spolu na stanicu. Tam sme zistili, že vlak do Ríma mi ide až o 19.45 hod. Ten o 13.00 hod ide len do Benátok. Tak sme s tetou išli na kávu. Pila som pravú viedenskú. Eštožinu som dala do úchovce a šla som si pozrieť mesto. Obchody ma fascinujú množstvom tovaru. Krásne nasranžované výklady a veľká čistota všade.

O 19.45 hod odchádza rýchlik, smer R í m - stanica Termini. V kupé sedím s mladým manželským párom, z Bolone. Rozprávame sa pomocou slovníka. Do rána sme si povedali ani tri vety. Cesta nám však rýchlo ubehla.

O 0.45 hod prechádzame rakúsko-talianske hranice. Žiadna colná kontrola. Iba sme nahádzali razítko do pasu. U nich sa môže cestovať zo štátu do štátu kedy chcú bez devízového prísľubu, vycestovacej čelošky a rôznych papierov a peňaziek ako je to u nás. Mladí bolončania vystúpili o 7.00 hod v Boloni a ja som cestovala do Ríma už sama v kupé. Ráno o 9.00 hod t.j. 12. septembra 1987 vchádzam vlakom do Večného mesta - R í M-a, ktoré ma víta zaliate slnkom.
/Pokračovanie v budúcom čísle/

+ + + + +

Ľudia sa vracajú z omše, znevárajú sa a snejú. Sú presvedčení, že nevideli nič mimoriadne. Nezbadali nič, lebo sa neusilovali nič vidieť. Sú si istí, že boli prítomní na niečom celkom prirodzenom. A predsa to, čo sa odohralo čo len jeden jediný raz, stačilo by uchvátiť do extázy celý zamilovaný svet.

Ľudia sa vracajú z "olgoty", a rozprávajú o počasí. Teto ľahostajnosť im prekáša, aby sa "zbláznili". Keby im niekto povedal, že keď Ján a Mária zostupovali z Kalvárie rozprávali o bezvýznamných veciach, severili by mu. A oni robia presne tak.

Ludia, ktorí sa vracajú z omše, zúčastnili sa na poprave človeka a o krátky čas už vôbec nemyslia na to. Iba nedostatok ich obrazovnosti ich zasraňuje, aby nedostali závrat a nezomreli. Boli dvadestpäť minút v kostole, a nepochopili, čo sa tam odohralo. Židia nemohli vydržať pohľad na žiarivú tvár Mojžiša. A bol iba človekom. Mojžiš sám sa bál, že zomrie, lebo sa mu zdalo, že zvidel tvár Boha, no v skutočnosti videl iba tvár anjela. Čo je skryté pod spôsobom chleba a vína? Viac, než anjel alebo Mojžiš, určite! Jedna z tajomných črt omše je, že neusmrť osoby, ktoré sú na nej prítomné.

Ludia počúvajú omšu pokojne, bez sít, bez vnútorného pohnutia. Je to obdivuhodné. Čo by len bolo schopné ich dojať? Zaiste, niečo banálne.

/Slová J. Greens pred jeho obrátením o francúzskych katolíkoch.
Pod jeho sarkasmom sa skrýva kus pravdy./

+ + + + +

SOM HRIEŠNY ČLOVEK

Fane, ty prebývaš vo mne a napriek tomu sa pred tvojou tvárou dopúšťam mnohých nedokonalostí a nesčíselných chýb v myšlienkach, slovách a skutkoch.

Som z toho zdesený a často mi príde pokúšenie zavolať "Odíď odo mňa, lebo som človek hriešny" /Lk 5,8/, no zatiaľ by som mal radšej zavolať "Ostaň so mnou, Fane, lebo sa svederievam" /Lk 24,29/.

Som ponorený do temoty hriechu a svetlo spásy môže prísť jedine od teba.

"Ostaň so mnou, Fane, lebo som človek hriešny!"

Prosba Otea de Foucaulda.

JEDLO MESAČA

"MUSAKA"

1/2 kg bravčové mäso

1 kg zemiaky

olej, paradajkový pretlak,

kyslá smotana, korenie, soľ

Zemiaky očistíme, pokrájame na plátky a trochu opečieme na oleji. Bravčové mäso zomelieme, osolíme, okoreníme. Do ohňovzdornej misy kladíme vrstvu zemiakov / vždy osolíme/ a vrstvu mletého mäsa. Poslednú vrstvu mäsa zalejeme kyslou smotanou, v ktorej sme rozmiešali trochu paradajkového pretlaku. Dáme upiecť do horúcej rúry.

Podávame so zeleninovým šalátom...

DOBRÚ CHUŤ!!

DŮŠOK SMIECHU NA ROZLÚČKU

Mamička pošle zajačika do obchodu, aby kúpil kávu.

Zajačik v Jednote:

- Teta Katka, máte kávu?

- Nie, nemáme.

2.den:

- Teta Katka, máte kávu?

- Nie, nemáme, a viac neprídaj lebo ťa pribijem na stenu.

3.den:

- Teta Katka, máte kávu?

- Nemáme. Pribije zajačika na stenu. Pribitý zajačik si všimne vedľa obraz Husáka.

- Jój, aj ty ťakáš na kávu???